

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 272/06-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. marca 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti Ing. A. O., M., zastúpeného advokátom JUDr. I. S., M., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Cb 1/98 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Obdo 25/04, za účasti Okresného súdu Martin a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. A. O. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Obdo 25/04 porušené bolo.

2. Ing. A. O. priznáva finančné zadost'učinenie 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť Ing. A. O. trovy právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. I. S., M., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Zvyšnej časti sťažnosti Ing. A. O. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 272/06 z 24. augusta 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. A. O. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta, že postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Cb 1/98 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Obdo 25/04 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom namietaného konania (v procesnom postavení žalovaného), ktoré začalo 29. januára 1996 doručením žaloby žalobcu okresnému súdu, ktorou uplatnil voči sťažovateľovi nárok na náhradu škody a ušlého zisku a zároveň navrhol, aby okresný súd zakázal sťažovateľovi zasahovať do jeho nájomných práv a prikázal mu zapojiť dodávku elektrickej energie.

Sťažovateľ v priebehu konania uplatnil voči žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 110 208 Sk z dôvodu náhrady škody za užívanie nebytového priestoru bez právneho dôvodu.

Sťažovateľ zastáva názor, že označené súdy svojím doterajším postupom porušili jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto v sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že konaním okresného súdu a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach došlo k porušeniu jeho uvedených práv, prikázal im konať bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadostučinenie v sume 200 000 Sk, ako aj úhradu trov právneho zastúpenia. Vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 14. decembra 2006 právny zástupca sťažovateľa z dôvodu, že obe konania už boli medzičasom právoplatne skončené, upustil od požiadavky prikázať označeným súdom konať bez zbytočných prietahov.

Vyjadrenie okresného súdu k prijatej sťažnosti Spr. 1374/06 z 3. novembra 2006 bolo ústavnému súdu doručené 15. novembra 2006. Okresný súd v ňom okrem iného uviedol, že *„ústavná sťažnosť sa týka namietaných prietahov v konaní Okresného súdu Martin sp. zn. 15 Cb 1/98 a dosiaľ nie je právoplatne skončená v časti trov konania“*.

Ďalej sa okresný súd vyjadril taktiež ku skutkovej a právnej zložitosti veci, uviedol podrobný prehľad úkonov okresného súdu v predmetnom konaní a v závere uviedol, že *„súd vo veci postupoval štandardne, bez zbytočných prietahov (...). Konečné zodpovedanie otázky, či došlo k zbytočným prietahom a tým k porušeniu práv žalovaného na spravodlivý a rýchly proces je vecou Ústavného súdu. (...) Pokiaľ by Ústavný súd porušenie práv*

žalovaného prípadne vyslovil, sme toho názoru, že nešlo o výrazný zásah (porušenie) a to i vzhľadom na charakter a hodnotu sporu“.

Predseda najvyššieho súdu sa k prijatej sťažnosti vyjadril podaním č. k. KP 8/06-65 z 29. novembra 2006, v ktorom okrem iného uviedol:

„Spis bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený na rozhodnutie o dovolaní 23. júla 2004 a vec bola vedená pod sp. zn. I Obdo 25/04. O dovolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol 21. februára 2006 a dovolania zamietol. Po vypracovaní rozsudku bol spis 28. marca 2006 vrátený súdu prvého stupňa.

Obsah zberného spisu naznačuje, že jediným úkonom, ktorý urobil dovolací súd bolo prejednanie veci a rozhodnutie o dovolaní, tak ako je to bežné v dovolacom konaní. Z obsahu dovolacieho rozhodnutia vyplýva, že išlo skutkovo a právne pomerne zložitú vec. S prihliadnutím, na počet vecí, ktoré jednotlivým senátom obchodného kolégia ročne dôjde, počet vecí, ktoré senáty mesačne vybavujú považujem dobu trvania dovolacieho konania za primeranú charakteru a významu dovolacieho konania. Navyše vec bola s výnimkou trov konania právoplatne skončená a po dobu rozhodovania o mimoriadnom opravnom prostriedku už netrval stav neistoty ohľadom uplatňovaných práv účastníkov v takej miere ako je tomu spravidla do právoplatnosti rozhodnutia. Z uvedených dôvodov navrhujeme sťažnosť zamietnuť.“

Právny zástupca sťažovateľa reagoval na vyjadrenia oboch súdov podaním doručeným ústavnému súdu 14. decembra 2006, v ktorom k vyjadreniu najvyššieho súdu uviedol, že *„podľa môjho názoru doba od 23. 7. 2004 (s pripočítaním dní na prepravu poštou) do 24. 4. 2006, kedy bolo rozhodnutie o dovolaní doručené sťažovateľovi, je neprimerane dlhá. Vysoké pracovné zaťaženie senátov obchodného kolégia nemôže byť pričítané na vrub sťažovateľa“.*

Ďalej uviedol, že *„Vzhľadom na to, že konanie vedené pod sp. zn. 15 Cb 1/98 dňa 22. 11. 2006, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu v Martine zo dňa 26. 10. 2006, skončilo a dovolacie konanie je tiež skončené (24. 4. 2006), nie je aktuálne, aby Ústavný súd prikázal Okresnému súdu v Martine a Najvyššiemu súdu SR konať*

bez zbytočných prietahov. Sťažovateľ nadalej požaduje, aby Ústavný súd SR vyslovil porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle návrhu a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania, ktoré upravujem takto:

Navrhujem, aby Ústavný súd SR priznal sťažovateľovi Ing. A. O. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000,- Sk, ktoré je Okresný súd v Martine povinný vyplatiť sťažovateľovi a finančné zadosťučinenie vo výške 100 000,- Sk, ktoré je povinný Najvyšší súd SR vyplatiť sťažovateľovi.

Ďalej navrhujem, aby Ústavný súd SR priznal sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 8 196,- Sk (...)“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a prijal na ďalšie konanie III. senát ústavného súdu. Na základe rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2007 sa stal sudca spravodajca v tejto veci členom IV. senátu. Vzhľadom na to vo veci samej o sťažnosti sťažovateľa rozhodoval IV. senát ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto nálezu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Ďalej sťažovateľ namietal aj porušenie čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorého každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Keďže obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 38 ods. 2 listiny (uvedenej ústavným zákonom Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky č. 23/1991 Zb.) je totožný so základným právom zaručeným v čl. 48 ods. 2 ústavy, porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy znamená súčasne aj porušenie tohto základného práva zaručeného v čl. 38 ods. 2 listiny (napr. I. ÚS 161/06).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 38 ods. 2 listiny, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným

rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania a 3. postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Konanie okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Cb 1/98

Ústavný súd z vyžiadaného súvisiaceho spisu zistil, že konanie vo veci samej bolo 16. januára 2004, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu č. k.

15 Cb1/98-138 z 30. novembra 2001 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 Cob 244/03-174 zo 4. decembra 2003, právoplatne skončené. Krajský súd v tomto rozhodnutí potvrdil označený rozsudok okresného súdu v merite veci a vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozsudok zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, zároveň rozhodol o trovách odvolacieho konania.

Po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku okresného súdu z 30. novembra 2001 podali sťažovateľ aj žalobca dovolania proti rozsudku krajského súdu zo 4. decembra 2003, o ktorých najvyšší súd rozhodol 21. februára 2006 tak, že ich zamietol. Po vrátení spisu okresnému súdu (29. marca 2006) a vyčíslení trov konania právnym zástupcom sťažovateľa (24. mája 2006) okresný súd rozhodol o náhrade trov prvostupňového konania (24. októbra 2006).

Ústavný súd pri rozhodovaní o tejto časti sťažnosti vychádzal aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte dochádza alebo porušenie v tom čase ešte trvá (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Sťažovateľ namietal prieťahy v konaní okresného súdu, ktorý vo veci samej v okamihu podania sťažnosti (23. september 2005) už nekonal a navyše najvyšší súd 21. februára 2006 zamietol jeho dovolanie.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný právny prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv nepokračovalo.

Ďalej je z opísaného priebehu konania zrejmé, že postup okresného súdu po vrátení veci najvyšším súdom v konaní o náhrade trov konania plynulo smeroval k rozhodnutiu

bez závažnějších přetáhov, které by mohli odůvodňovat závěr o porušení základného práva sřažovatelřa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných přetáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny), resp. jej prejednanie v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd rozhodol v tejto časti tak, ako je to uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

Konanie najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Obdo 25/04

1. Predmetom napadnutého konania vedeného najvyšším súdom bolo rozhodovanie o dovolaniach oboch účastníkov konania, kde žalobca podal dovolanie proti rozsudku krajského súdu zo 4. decembra 2003 v časti týkajúcej sa nepriznaného nároku na náhradu škody a sřažovateľ proti výroku, ktorým bol rozsudok prvostupňového súdu potvrdený, a výroku o náhrade trov prvostupňového konania.

Ústavný súd sa nestotožnil s vyjadrením najvyššieho súdu, že išlo o „*skutkovo a právne pomerne zložitú vec*“. Podľa § 243a ods. 1 OSP dovolací súd rozhodne o dovolaní spravidla bez pojednávania, pojednávanie môže nariadiť, ak to považuje za potrebné. Podľa odseku 2 toho istého ustanovenia, ak najvyšší súd nariadi na prerokovanie dovolania pojednávanie, postupuje obdobne podľa § 215 a § 216 ods. 2 OSP, dokazovanie však nevykonáva (najvyšší súd nie je „skutkový súd“). Preto pri posudzovaní zložitosti veci vo vzťahu k dovolaciemu konaniu dospel ústavný súd k záveru, že toto konanie tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nepredstavuje osobitnú právnú a faktickú zložitosť.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných přetáhov v napadnutom konaní, bolo správanie sřažovatelřa.

Z vyžiadaného súvisiaceho spisu nie je zřejmé, že by sřažovateľ vyvíjal aktivitu pokiaľ ide o urýchlenie postupu najvyššieho súdu v dovolacom konaní. Okrem uvedeného

možno správanie sťažovateľa v konaní pred najvyšším súdom vyhodnotiť ako také, ktoré inak neprispelo k predĺženiu celkovej doby konania najvyššieho súdu.

3. Právna úprava dovolania je obsiahnutá v tretej hlave štvrtej časti § 236 až 243d OSP.

Podľa ustanovenia § 243c OSP pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní na súde prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 však pre konanie na dovolacom súde neplatia.

Pokiaľ ide o postup najvyššieho súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd poukazuje na vyjadrenie najvyššieho súdu, v ktorom je uvedené, že *„obsah zberného spisu naznačuje, že jediným úkonom, ktorý urobil dovolací súd bolo prejednanie veci a rozhodnutie o dovolaní, tak ako je to bežné v dovolacom konaní“*.

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd bol nečinný od 23. júla 2004, keď mu bola vec predložená na rozhodnutie o dovolaní, do 21. februára 2006, keď najvyšší súd rozhodol o dovolaní, t. j. spolu 1 rok a 7 mesiacov. Spis spolu so zamietajúcim rozsudkom najvyššieho súdu bol vrátený okresnému súdu 29. marca 2006, t. j. spis sa nachádzal na dovolacom súde viac ako 20 mesiacov.

Ústavný súd nepovažoval dobu konania vedeného najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Obdo 25/04 (aj s prihliadnutím na čas potrebný na štúdium spisu a prípravu pojednávania) za zodpovedajúcu požiadavke prerokovania veci bez zbytočných prietáhov vyplývajúcej zo základného práva garantovaného sťažovateľovi v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny, resp. z práva garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedenú nečinnosť najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v označenom konaní došlo k prietahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecou a správaním účastníkov konania, ale postupom najvyššieho súdu. Obranu najvyššieho súdu spočívajúcu vo vysokom nápade vecí ako dôvodu, ktorý by mal byť objektívnou príčinou

spôsobujúcou priet'ahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 18/98, II. ÚS 52/99) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní. Podľa názoru ústavného súdu nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, avšak len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas a adekvátne opatrenia. Najvyšší súd vo svojom stanovisku neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, že v danej veci ide o takýto prípad.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu, tak ako je to uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení z 30. novembra 2006 uviedol, že *„vzhľadom na to, že (...) dovolacie konanie je (...) skončené (22. 4. 2006), nie je aktuálne, aby ústavný súd prikázal (...) Najvyššiemu súdu SR konať bez zbytočných priet'ahov“*.

Vzhľadom na uvedené neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu v označenom konaní konať bez zbytočných priet'ahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk s poukazom na dlhotrvajúci stav právnej neistoty, keď uviedol, že „konanie pred súdmi trvá viac než deväť rokov, čo je (...) neprimerane dlhá doba vzhľadom na to, že vec nie je skutkovo ani právne zložitá“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým celkovú dĺžku dovolacieho konania, ktorá bola viac ako 20 mesiacov, ako aj to, že dovolacie konanie bolo do rozhodnutia veci pred ústavným súdom právoplatne skončené, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 10 000 Sk sťažovateľovi primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. I. S., ktoré si vyčíslil v celkovej sume 16 392 Sk. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti v roku 2005) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 501 Sk, t. j. spolu 5 002 Sk. Trovy právneho zastúpenia a režijného paušálu 2 x 150 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) boli priznané v celkovej sume 5 302 Sk.

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2007